

Eu nu am voie să te supăr

Verset călăuzitor: Romani 14.13

Romani 14.13: Să nu ne mai judecăm unii pe alții; ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere.

Eu nu am voie să te supăr

Ca și credincios, în ceea ce privește viața mea practică am a face în primul rând cu relația mea cu Dumnezeu. Eu nu mai sunt un sclav sub un sistem al Legii, ci stau în libertate. Însă desigur aceasta nu înseamnă că pot să fac și să nu fac ce vreau. Biblia spune că noi ar trebui să trăim în așa fel ca să „fim plăcuți” lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4.1). Dumnezeu trebuie să privească cu bucurie la noi și totodată să poată spune: Okay, fă în continuare așa.

Însă în viață avem a face nu numai cu Dumnezeu, ci și cu cei care sunt creștini ca și noi. Relația cu ei trebuie să fie marcată prin ceea ce Biblia numește „dragostea de frați” (1 Tesaloniceni 4.9). Dragostea față de Dumnezeu înseamnă și că noi nu avem voie să facem nimic, de care Dumnezeu nu Se poate bucura. Dragostea de frați înseamnă și că noi nu avem voie să facem nimic care să dăuneze fratelui nostru.

Cu privire la aceasta, noi nu avem voie, ca să zicem așa, „să călcăm pe picioare” pe frații noștri sau pe surorile noastre. Noi trebuie să le acordăm libertate și nu avem voie să le prescriem ce trebuie să facă sau să nu facă în viața lor particulară. Noi nu avem voie să le impunem stilul nostru de viață și nici să le cerem să se adapteze în viața lor la dorințele noastre. Aceasta înseamnă de exemplu că noi nu sunăm zilnic la cineva și îi cerem o ceașcă de cafea sau îl rugăm regulat să facă ceva pentru noi. Noi cunoaștem proverbul: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face”. Însă Domnul spune aceasta în sens mult mai pozitiv: „Toate deci câte doriți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7.12).

A supăra – ce este aceasta?

Este însă vorba de mai mult. Noi nu avem voie să facem nici o pagubă fratelui nostru. Desigur nu vreau să spun că nu avem voie să-i spargem ferestrele sau să-i călcăm stratul cu flori. Nu, pe mine mă interesează faptul că noi nu avem voie să facem nici o pagubă spirituală fratelui nostru sau surorii noastre, prin aceea că ne folosim de libertatea noastră. Aceasta vrea să se spună când în Biblie se zice: „...ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere” (Romani 14.13).

Cu privire la punctul acesta sunt aici și acolo unele înțelegeri greșite printre aceia care au crescut fiind obișnuiți cu traducerea Elberfelder. Noi cunoaștem cuvântul „a supăra” în limbajul normal nu în înțelesul pe care îl are aici. Noi îl înțelegem în sensul că prin comportarea noastră facem pe cineva „să se supere”. Deci noi ar trebui – în măsura în care

depinde de noi – să evităm aceasta, însă nu despre această „supărare” este vorba în Romani 14.13. Noua traducere Genfer redă mai bine textul acesta: „Luați seama să evitați tot ce ar putea pune un obstacol în calea lui și l-ar putea duce la cădere.”

Slabi și tari

În lumea păgână de atunci un credincios putea avea cunoașterea corectă, că un idol nu este nimic și că în carnea animalelor de jertfă, care se vindea pe piață, nu era nimic rău. Din pricina conștiinței lui el putea deci să mănânce liniștit carnea aceasta. [Aceasta nu este valabil pentru consumarea cărnii de jertfă ca parte a cultului păgân; vezi 1 Corinteni 10.14-22.] Și dacă cineva critica această consumare, Pavel scrie: „Pentru că de ce să fie judecată libertatea mea de conștiința altuia? Dacă eu iau parte cu mulțumire, de ce sunt insultat pentru aceea pentru care eu mulțumesc?” (1 Corinteni 10.29-30). Deci Pavel nu a permis să i se îngrădească libertatea de către astfel de critici. Însă el atenționează să nu fii un obstacol pentru iudei, greci sau pentru Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.32). În acest caz nu este vorba de „a nu supăra” și nici de o critică din partea unuia care știe mai bine. Nu, Pavel are în vedere pe credincioșii care sunt slabi în credință și care prin exemplul altora ar putea să ajungă la cădere. Dacă de exemplu unul tare în credință mănâncă din carnea de jertfă în prezența unui astfel de frate slab, care din pricina conștiinței lui nu are libertatea să consume carnea de jertfă, dar care prin exemplul fratelui „tare” conștiința lui ajunge să se clatine și mănâncă carnea de jertfă, atunci fratele acesta „slab” păcătuiește, deoarece el acționează neîntemeiat pe credință. El își închide conștiința și ajunge la cădere. Însă fratele „tare” este răspunzător pentru cauza acestei căderi.

Dacă nu mă îngrijesc de fratele meu slab, deoarece pentru mine însumi eu văd libertate de a consuma carnea de jertfă, eu acționez într-adevăr corespunzător cunoașterii mele, dar nu conform dragostei, și aceasta este fals.

Încă o dată: Există o îngrădire a libertății mele în sensul că eu trebuie să încerc să evit să fac ceva care produce pagubă spirituală fratelui meu. Realmente această îngrădire este mai mult decât folosirea libertății mele în societate.

Exemplul consumării cărnii de jertfă joacă încă un rol în ținuturile păgâne. În țara noastră nu avem (încă) a face cu așa ceva. Însă noi putem aplica aceasta la noi într-un alt domeniu. Dacă cineva crede că consumul de alcool este păcătuire, și eu știu că el are o slăbiciune pentru aceasta, atunci eu nu am voie să-i ofer un pahar cu vin și probabil în prezența lui trebuie să renunț la vin.

Supărarea este inevitabilă; a supăra, în sensul de a-l face pe cineva să se supere, este inevitabil, numai dacă nu se face nimic. Conducătorii iudei s-au supărat că Domnul Isus a mâncat împreună cu vameșii și păcătoșii (Luca 15.1). Însă aceasta nu l-a determinat pe Domnul să nu continue să aibă legătură cu acești oameni „pierduți”.

Cum am spus: Noi ar trebui să încercăm să evităm supărarea fraților noștri și surorilor noastre, însă critica lor nu are voie să ne rețină niciodată de la lucrarea noastră, despre care avem convingerea că Dumnezeu ne-a încredințat-o și nu este legată cu practici păcătoase. Aici este valabil principiul că fiecare lucrător este răspunzător stăpânului lui.

Dacă cineva ne critică, trebuie să încercăm întotdeauna să constatăm care este motivul lui, și – dacă este posibil – să ținem seama de critica lui, însă noi nu trebuie să permitem să ni se impună stilul de viață pe care să-l avem.

Cei care sunt afară

Ca să fiu complet, vreau să mai spun că în 1 Tesaloniceni 4.1-12 se vorbește nu numai despre relația noastră cu Dumnezeu și cu frații, ci și cu aceia care sunt afară. Indicația este, ca noi să umblăm cuviincios față de ei.

Titlul original: „Ik mag jou niet ergeren“
din *Bode van het heil in Christus*, Anul 143, 2000/3, pag. 8–9,
și pe www.jaapfijnvandraat.nl